

[N. Chr. Christensen.]

at Statsbanerne ikke søger at berøve Banen Transittransporter, som naturligt bør gaa over denne Bane. Det er bl. a. sket med Kreaturtransporter oppe fra Nordvestjylland. Banen bør overtages af Staten, eller ogsaa bør Staten, hvis den ikke ønsker Banen nedlagt, holde Kommunerne skadesløs for Driften.

Efter disse Betragtninger af lokal Art vil jeg gerne gøre et Par mere almindelige Bemærkninger. Krigstiden har bragt os et Centralstyre af labyrintagtig Karakter paa Halsen, og der er ikke noget mærkeligt i, at Befolkningen knurrer, naar Varerne er faa og det næsten er umuligt at naa ind til de faa Varer, vi har, gennem Labyrinterne i Vare-direktoratet eller gennem Centraladministrationen. Forsvaret for det nuværende System er, at Afgørelserne skal være ensartede, men er de det? Sandheden er nok snarere, at Afgørelserne aldrig bliver truffet paa Grund af Papirbjerger, eller ogsaa bliver Afgørelserne forsinkede, fordi man maa løbe fra Kontor til Kontor for at hale de gemte eller glemte Papirer frem, og man maa gøre det i en saadan Grad, at det nedsætter Gennemsnitslevealderen for Danmarks Forretningsfolk.

Naar først en Sag er havnet i Vare-direktoratet, er der i alt Fald for Provinsens handlende og Importører næsten ikke Haab om at finde den igen. Ringer man til Sekretær Petersen, henviser han til Sekretær Larsen, og Sekretær Larsen henviser til Sekretær Jensen, som igen viser tilbage til Sekretær Petersen paa Kontor Nr. 129. Hvis man endelig finder sin Sag — og det hører der ualmindelig Sporsans til —, saa staa Sekretær Petersen maaske med Frakken paa og skal hjem til Konen og de gule Ærter, og saa maa man ringe i Morgen igen. Det er ikke saa rart, navnlig ikke hvis man har været saa heldig at faa fat i en af disse eftertragtede Lyntogsbilletter og skulde have været hjem med 5-Toget. Man maa alt-saa blive.

Teoretisk set har et stort Centralkontor en Departementschef som Retfærdighedens Vogter, men praktisk talt er det de Herrer Petersen og Larsen, der afgør Tingene. For at Provinsen ikke skal blive slaaget helt ud af den store Hovedstad, maa dette Kontorstyre brydes. De to Herrer Petersen og Larsen, eller hvad de nu hedder, maa anbringes ude paa et lille Kontor, hvor en Politimester, en Amtmand dog af og til kan faa lidt personligt Kendskab til deres Maade at administrere paa og paa denne Maade holde dem lidt i Ørene. Sker de forskellige

Afgørelser ude i Provinsen, saa er Ministerierne jo de rette Steder at sende Klagerne til. Det har vist sig, at f. Eks. Benzinordningen kan administreres fra Politikontorerne. Snart kommer nu Erstatningsordningerne. Jeg henstiller til det høje Ministerium at have Opmærksomheden henvendt herpaa, og til Oppositionen, at den ogsaa bliver interesseret i Decentralisationen, for ellers vil det naturligvis være vanskeligt at gennemføre den.

Danmark venter i Dag paa Skib, paa mange Skibe med Varer. Vi venter paa Varer fra England og fra Amerika, men hvorfor skal vi ikke sætte al vor Kraft ind paa i stigende Grad at virkeliggøre praktisk-økonomisk Skandinavisme? Herom tales der ikke særlig meget for Tiden. Sverige har jo næsten alt, hvad vi mangler. Jeg tænker ikke her paa de Cigaretter eller den Kaffe eller Chokolade, som man faar paa den anden Side Sundet, selv om det er dejligt at se ind i Slaraffenland. Nej, jeg tænker paa, at store Dele af Sveriges Industri staaer til Raadighed ikke alene for Sverige, men ogsaa for Udlandet og specielt for de nordiske Lande. Jeg tænker paa, at Sverige har de dejligste Møbelstoffer og Gulvtæpper i Verden, vel at mærke, naar man tænker paa jævne Folks Hjem. Vi trænger til at faa vore luvslidte Hjem pudset op, og Sverige vil gerne handle og laane Penge til os.

Naar Talen er om at laane Penge i Udlandet, ved jeg nok, at der er kloge Folk, der faar en betænkelig Mine paa, og jeg ved ogsaa, at Professor Birck engang har sagt nogle vise Ord om, at den, der forøger sin udenlandske Statsgæld, skulde smides ud paa det dybe Vand med en Møllesten om Halsen. Jeg tror nu ikke, det vilde gaa saa galt hverken for den højtærede Finansminister eller for den stærke Mand i Nationalbanken, Hr. Bramsnæs. Hr. Bramsnæs er jo Formand for Foreningen „Norden“. Han har saa ofte talt om økonomisk Skandinavisme. Mon ikke Tiden er inde til, at vi prøver paa at praktisere noget af den! Vi kan jo alligevel ikke selv præstere alt ved Indførsel af Raastoffer. Selv om det er livsvigtigt at faa danske Virksomheder i Gang og faa saa mange Raastoffer her til Landet som muligt, saa er det en Kendsgerning, at selv om de alle kom i Gang, vilde vi ikke være i Stand til at forsyne os selv helt, og derfor maa vi ogsaa have Opmærksomheden henvendt paa visse Færdigvarer. Vi skal have nogle af disse Færdigvarer til Landet, for at vore gabende tomme Varelagre igen kan faa Varer, og for at Prisfaldet kan slaa igennem. Først og